

К. М. ВРУБЛЕВСЬКА

аспірант кафедри господарського права
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого, Харків
vkatrin21@gmail.com

МІСЦЕ ІННОВАЦІЙНОГО ІНВЕСТИВАННЯ В ГОСПОДАРЬКОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ

Розглянуто актуальні проблеми кодифікації інвестиційного та інноваційного законодавства, можливість самостійного розвитку та законодавчої інституціоналізації інноваційного інвестування. З метою вирішення проблем у цій сфері пропонується ідея прийняття Закону України «Про інноваційне інвестування в Україні».

Ключові слова: інноваційне право, інвестиційне право, інноваційне інвестування, інвестиційне законодавство, систематизація.

Постановка проблеми. Зміни, що відбулися в економічному розвитку за роки існування суверенної України, свідчать, що інвестиційна сфера стає одним з основних чинників економічного розвитку суб'єктів господарювання та держави, що, реалізуючи власні економічні функції, має стимулювати динаміку інвестиційних процесів у сфері господарювання. Потреба правового регулювання інвестиційних відносин зумовила виникнення й розвиток інвестиційного законодавства і становлення інвестиційного права. Процес формування сучасної нормативно-правової бази, яка покликана регулювати інвестиційні процеси в Україні, розпочався з моменту прийняття Акта проголошення незалежності України. Одним із перших кроків щодо врегулювання відносин у інвестиційній сфері в Україні стало прийняття Верховною Радою України законів України «Про захист іноземних інвестицій на Україні» від 10 вересня 1991 р. та «Про інвестиційну діяльність» від 18 вересня 1991 р. На сьогодні правова система України включає велику кількість законів та інших нормативно-правових актів, що регулюють відносини в інвестиційній

сфері. При цьому основою нормативно-правового регулювання в зазначеній сфері є закони. Та незважаючи на те, що в цілому створено правове підґрунтя для здійснення інвестиційної діяльності, все ж велике коло питань залишаються поза увагою законодавчого регулювання.

Незважаючи на велику кількість нормативних актів, на сьогодні законодавча база України з питань правового забезпечення інноваційної, інвестиційної діяльності та, зокрема, інноваційного інвестування перебуває в розібраному стані – розрізнений внутрішньо неузгоджений правовий матеріал не дає змоги досягти головної мети – забезпечити повномасштабне регулювання суспільних відносин, пов'язаних з інноваційними процесами. З метою повного, узгодженого та системного правового забезпечення функціонування національної інноваційної системи необхідний комплексний правовий акт, який би визначав правові засади функціонування вказаної діяльності, найбільш оптимальною формою якого є кодифікація.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Указаним питанням тією чи іншою мірою приділяли увагу Д. В. Задихайло, О. М. Вінник, Ю. Є. Атаманова, В. В. Кудрявцева, О. В. Гладка та ін.

Формулювання цілей. Метою є виявлення сутності та специфіки інноваційного інвестування на підставі проведення аналізу законодавчого забезпечення, визначення місця інноваційного інвестування в господарському праві України.

Виклад основного матеріалу. Інвестування на сьогодні слід розглядати як важливий елемент ринкового та економічного обороту поряд з організацією виробництва й реалізацією товарів і послуг. Разом з цим на сьогодні не є розвинутою відповідна законодавча база, зокрема, стоїть питання законодавчої систематизації й кодифікації інвестиційного законодавства, проте й досі йому не була приділена законодавцем належна увага. У той же час розвиток законодавства у сфері регулювання інвестиційних відносин об'єктивно потребує моніторингу його стану, зокрема, в контексті відповідності цілям задіяних правових засобів і механізмів, часу, змісту й обсягу їх правового регулювання.

Інвестиційне законодавство України на будь-якому з етапів його розвитку загалом відзначалося досить високим рівнем законодавчої техніки, якістю правового регулювання, шириною охоплення суспільних відносин, що належать до його предмета. Однак національне інвестиційне законодавство потребує постійного вдосконалення та приведення у відповідність до сучасних потреб окремих її суб'єктів і суспільства в цілому. Досягнення цієї мети можливе лише за умови стабільного тісного контакту й плідної співпраці між законодавцем та інвесторами.

В юридичній літературі висловлено погляд, що інвестиційне право та його норми є міжгалузевим інститутом права і законодавства України [3, с. 22].

В Україні власне законодавство про інвестиційну діяльність з'явилося після прийняття 24 серпня 1991 р. Акта проголошення незалежності України. Закон України «Про інвестиційну діяльність» від 18 вересня 1991 р. є першим нормативним актом, що визначає загальні правові, економічні та соціальні умови інвестиційної діяльності на території України.

Інвестиційне право як підгалузь господарського права почала формуватися після набуття Україною незалежності, що було пов'язано із запровадженням у вітчизняну економіку ринкових засад господарювання і відповідно – нових форм інвестування економіки в цілому та її елементів (регіонів, суб'єктів господарської діяльності, майнових комплексів, різноманітних проектів, пов'язаних із створенням нових виробничих потужностей, застосуванням новітніх технологій, випуском принципово нової продукції/товарів або продукції/товарів з новими властивостями). Ключові положення щодо організації, безпосереднього здійснення інвестиційної діяльності та управління інвестиційним процесом були зафіксовані в Законі України «Про інвестиційну діяльність» від 18 вересня 1991 р., який закріпив і основні поняття інвестиційного права – «інвестиції», «інвестиційна діяльність», «суб'єкти інвестиційної діяльності», «інвестори» [1, с. 7].

Важливість відносин, пов'язаних з інвестуванням, усвідомлення цього всіма верствами суспільства, а також визнання державою інвестиційної політики як одного з напрямів економічної політики (ст. 10 ГК України), прийняття одним із перших актів незалежної Української держави Закону «Про інвестиційну діяльність» – усе це свідчить про особливу роль інвестиційного права в системі вітчизняного законодавства.

Інвестиційне право – це підгалузь господарського права, що регулює інвестиційні господарські відносини за участю інвесторів та інших учасників інвестування із застосуванням методів правового регулювання, притаманних господарському праву, і базується на інвестиційному законодавстві як підгалузі господарського законодавства.

О. М. Вінник пропонує структуру інвестиційного права, яку поділяє на загальну та спеціальну частини. Загальна частина включає в себе питання, що стосуються усіх видів інвестицій, інвестиційної діяльності та її суб'єктів, а саме: поняття і предмет інвестиційного права, інвестиційне законодавство, державне регулювання інвестування.

Спеціальна частина визначає особливості правового регулювання окремих форм інвестування, а саме: корпоративне інвестування; договірне інвестування; капітальне будівництво; інноваційне інвестування; іноземне інвестування;

концесійне інвестування; приватизаційне інвестування; лізингове інвестування; спільне інвестування; інвестування на територіях пріоритетного розвитку, у спеціальних (вільних) економічних зонах; інвестування з використанням цінних паперів [1, с. 54–55].

Доцільним вважається замінити форму інвестування у спеціальних (вільних) економічних зонах на інвестування у формі інвестування на умовах спеціальних режимів інвестиційної діяльності, оскільки на даний момент спеціальні (вільні) економічні зони позбавлені стимулюючого механізму, що перетворило їх на формальні та недієві економічні інструменти та фактично призвело до їх занепаду в Україні.

В. В. Кудрявцева відзначає, що суттєву відмінність між системою права й системою законодавства становить той факт, що внутрішня структура системи права не збігається із внутрішньою структурою системи законодавства (горизонтальний критерій співвідношення). Дуже важлива розбіжність між цими системами полягає також у тому, що система законодавства відрізняється від системи права своєю ієрархічною будовою, в основу якої покладено юридичну силу нормативно-правових актів та їх відповідну підпорядкованість один одному (вертикальний критерій співвідношення). Окрім того, система права має об'єктивний характер, на відміну від системи законодавства, що значною мірою залежить від суб'єктивного усвідомлення суспільством та законодавцем потреби фактичної урегульованості тих чи інших відносин у першочерговому порядку [6, с. 10].

Необхідно визнати, що кодифікація як форма розвитку законодавства в його змістовому та систематизаційному аспектах стала «звичайним» напрямом законодавчої політики і законотворчої діяльності в Україні за часів незалежності. Дійсно, законотворча практика останніх двадцяти років має широкий досвід як процесу рекодифікації, тобто прийняття на новій концептуальній основі цілої низки кодексів у тих галузях законодавства, що вже були раніше представлені кодифікаціями радянського періоду, так і процесу первісної кодифікації, яскравим прикладом якої є Господарський кодекс України. Слід зазначити, що господарське право, а відтак і господарське законодавство за складністю предмета відносин, які регулюються, системно-синтетичною їх природою і надзвичайною динамікою розвитку являє собою особливий «полігон» розгортання кодифікаційних робіт.

Важливо підкреслити, що кодифікація окремих підгалузей та інститутів господарського законодавства взагалі має містити в собі дуже важливий прогностичний аспект, враховуючи надзвичайно швидкий характер змін у світовій економіці, викликаний, зокрема її інноваційним характером [5, с. 182].

Загальновідомо, що інвестування виступає однією з найважливіших фаз ринкового і, власне, економічного обороту поряд з організацією виробництва й реалізацією товарів та послуг. Проте проблематика законодавчої систематизації і кодифікації інвестиційного законодавства досі залишається поза увагою юридичної науки, в той час, як розвиток законодавства у сфері регулювання інвестиційних відносин об'єктивно потребує моніторингу його стану, зокрема, в контексті відповідності цілям задіяних правових засобів і механізмів, часу, змісту й обсягу їх правового регулювання.

Варто зазначити, що інвестиційне законодавство України крок за кроком складалося протягом останнього десятиріччя. Сьогодні мало хто вже вправі заперечити факт існування вітчизняного інвестиційного законодавства як самостійної галузі.

Проблема кодифікаційних законотворчих робіт у галузі інвестування повинна стати предметом самостійних наукових досліджень. Додатковою обставиною, яка актуалізує необхідність проведення таких наукових робіт, є дефектність інвестиційного законодавства, а саме – наявність великої кількості прогалин у регулюванні законодавчих форм та їх суттєве відставання від реального розвитку суспільних відносин у цій царині.

Спираючись на вищевикладені міркування, основні наукові й законотворчі зусилля мають бути спрямовані на вдосконалення правового регулювання інвестиційних відносин шляхом уточнення, модифікації й деталізації цілої низки дефініцій і положень [2, с. 223–224].

Як уже раніше зазначалося, стан, обсяг і структура сучасного інвестиційного законодавства України дозволяє говорити про необхідність його систематизації. Кінцевим варіантом таких систематизаційних зусиль має стати Інвестиційний кодекс України [8, с. 21–22].

Свого часу Д. В. Задихайло запропонував такий макет Інвестиційного кодексу, а саме: Загальна частина повинна містити, крім стандартних питань про сферу застосування кодексу, співвідношення його норм з нормами інших нормативно-правових актів, дію в часі і т. д., і основні поняття-терміни.

Особлива частина була представлена таким чином: правове регулювання: 1) професійної інвестиційної діяльності; 2) інвестиційної діяльності підприємств, організацій, установ; 3) інвестиційної діяльності держави; 4) інвестиційної діяльності органів місцевого самоврядування; 5) іноземного інвестування; 6) інвестування з України; 7) інвестиційної діяльності в пріоритетних галузях економіки; 8) інвестиційної діяльності в ВЕЗ; 9) інвестиційної діяльності на територіях з пріоритетним розвитком; 10) інвестиційної діяльності в рамках технопарків.

При цьому зазначений автор визнавав, що запропонований варіант можливої кодифікації інвестиційного законодавства, звичайно ж, не єдиний і, напевно, не найкращий. Має право на існування і більш економічний варіант кодифікації шляхом видання «загальної частини» інвестиційного законодавства у вигляді нової редакції Закону України «Про інвестиційну діяльність». У цьому випадку нова редакція повинна містити всі необхідні системоутворюючі й системостимулюючі компоненти. Можливі й інші компромісні варіанти кодифікації, очевидно, це предмет самостійних і ціленаправлених наукових досліджень [8, с. 25].

Однією з економіко-правових форм інвестування, якій притаманний спеціальний правовий режим, є інноваційна діяльність, що набуває особливого значення у зв'язку з орієнтацією нашої держави на інноваційний шлях розвитку економіки країни.

Інноваційні відносини в системно-структурному контексті утворюють у загальній системі економічних відносин власну інноваційну підсистему. Ця підсистема, будучи органічно пов'язаною практично з усіма товарними ринками – підсистемами виробничої сфери економіки, впливає на останні через формування системоутворюючих зв'язків, що активізуються рівнем інноваційного попиту на цих ринках.

Виходячи з цього, слід зазначити, що для сучасної економіки інноваційна підсистема, яка за рахунок системно-структурних зв'язків впливає на усю сферу виробничих економічних відносин, набуває значення головного чинника конкурентоспроможності, а відтак і життєздатності національних економік. Враховуючи саме таке місце інноваційних відносин у системі економічних відносин, вони стають надзвичайно важливим об'єктом впливу з боку держави.

Забезпечення інноваційного характеру національної економіки є не просто однією з економічних функцій, але однією з найважливіших економічних функцій держави [4, с. 97–99]. Тому не випадково особливої активності набула ідея кодифікації інноваційного законодавства.

Що стосується кодифікації інноваційного законодавства, то слід зазначити, що одним зі своїх завдань вона має сприяння формуванню постійно функціонуючої національної інноваційної системи з урахуванням усіх чинників стану національного соціально-економічного середовища. Окрім цього саме кодифікація інноваційного законодавства має стати прикладом реалізації регулятивно-динамічної функції права, коли розвиток відповідних суспільних відносин стимулюється випереджаючим розвитком їх законодавчого забезпечення. Саме тому кодифікація інноваційного законодавства України є актуальною, враховуючи визначальну роль інновацій в умовах сучасної глобалізації економічних відносин [5, с. 177–179].

Окремо слід відзначити концептуальну та технічну складність кодифікації інноваційного, а також, наприклад, інвестиційного законодавства у порівнянні з кодифікацією законодавчого регулювання окремих ринків традиційних товарів та послуг, таких, зокрема, як електроенергетичний сектор або сфера транспортних послуг. Мова іде про те, що так звані функціональні ринки, які опосередковують інноваційні та інвестиційні відносини, мають подвійну природу. Адже об'єкт цих відносин, з одного боку, є товаром (інноваційна розробка, інвестиційний продукт), який створюється та реалізується в межах спеціального ринку інноваційних продуктів, як складової більш загальної категорії – національної інноваційної системи, але в той же час, інноваційні відносини мають стати складовою виробничого процесу як предмет промислової політики і відповідно господарсько-правового регулювання різних видів підприємницької діяльності. Відтак окремим завданням кодифікації інноваційного законодавства є проблема його сумісності із змістом абсолютно різних сегментів (інститутів) господарського законодавства, що регулюють різні види господарської діяльності. У свою чергу, така постановка питання ставить проблему необхідності «вписати» Інноваційний кодекс України в систему чинних джерел господарського та інших галузей законодавства, зокрема інвестиційного [5, с. 180–181].

У цьому сенсі проект Інноваційного кодексу за своїм змістом є робочим ескізом сучасного інноваційного законодавства, що має стати інструментом вирішення названого завдання. Адже вперше запропоновано цілісне системне регулювання інноваційних відносин, що охоплює не тільки усі основні ланки національної інноваційної системи (закріплення якої само по собі є новим кроком у розвитку нормопроекування), зокрема підсистеми науки, технічного забезпечення інноваційних продуктів, інноваційно-впроваджувальної підсистеми, підсистеми інноваційної інфраструктури. Знайшли своє оригінальне й обґрунтоване вираження найпроблемніші аспекти забезпечення інноваційного процесу, такі як фінансування, інвестування інноваційної діяльності, страхування інноваційних ризиків, правова інституціоналізація таких складних об'єктів інноваційних відносин, як технологія, типологія договірних відносин в інноваційній сфері, виокремлення проблематики спеціальних режимів інноваційної діяльності тощо [9, с. 27].

При розробленні проекту Інноваційного кодексу України було також враховано зовнішні зв'язки національної інноваційної системи із системою вищого порядку – державою.

Слід визнати, що попри те, що багато років на всіх щаблях державного управління, незважаючи на констатацію принципової необхідності створення умов, сприятливих для проведення наукових досліджень та впровадження їхніх результатів у реальний сектор економіки, а починаючи з 1999 р. із затвер-

дженням Верховною Радою України Концепції науково-технологічного та інноваційного розвитку України інноваційний розвиток був визнаний за пріоритет державної політики, у чинному законодавстві України для здійснення інноваційної діяльності не встановлений у цілому спеціальний режим господарювання, який би мав стимулююче спрямування, – лише для окремих інноваційних проектів передбачена можливість їх реалізації на пільгових умовах [7, с. 126–127].

Залежно від обраних пріоритетів та конкретних інтересів держави щодо інноваційного розвитку країни для здійснення інноваційної діяльності можуть установлюватися різні режими господарювання. Запровадження зазначених режимів господарювання для інноваційної діяльності дозволить державі реалізувати політику інституційного забезпечення, політику найбільшого сприяння та рестрикційну політику. У той же час така чітка фіксація правових режимів інноваційної діяльності сприятиме розумінню наперед суб'єктами господарювання умов реалізації ними бажаних нововведень, упровадження розробок у власне виробництво чи господарську діяльність і гарантуватиме додержання їхніх прав з боку інших учасників інноваційних відносин щодо користування наданими спеціальними умовами [7, с. 128].

Проектом Інноваційного кодексу запропоновано чимало правових засобів та механізмів досягнення гармонійного поєднання, взаємоузгодження та взаємодії публічних та приватних інтересів в інноваційній сфері. Причому, незважаючи на міжгалузевий характер запропонованої кодифікації, не відбувається конкуренції його положень з положеннями інших галузевих кодексів та законів, у тому числі із нормами Господарського та Цивільного кодексів України [7, с. 131].

Концепція кодифікації інноваційного законодавства України повинна враховувати безліч вагомих чинників розвитку національної інноваційної системи, завдань української економіки, зокрема пов'язаних з її глибокою інтегрованістю в економіку світову, абсолютно специфічну природу відносин, що виникають при створенні інтелектуального інноваційного продукту, та надзвичайну складність його впровадження у виробництво, що кінець-кінцем і визначає інноваційний характер самої кодифікації інноваційного законодавства [5, с. 185].

Таким чином, бурхливий розвиток інвестиційного та інноваційного законодавства поставив питання про необхідність кодифікації названих підгалузей господарського законодавства, але слід звернути увагу на те, що названий розвиток законодавства не відбувається автономно один від одного. Важливим його аспектом є також затребувана самим характером сучасних економічних відносин їх конвергенція.

Здобувши незалежність, Україна успадкувала багатий ресурсний та виробничий потенціал при вигідному географічному розташуванні, однак не

здатна була до самостійного розвитку і наразі рівень національної економіки значно поступається кращим світовим зразкам. Саме тому в сучасних умовах розвитку ринкової економіки на теренах України все більшої актуальності набувають питання правового забезпечення нових господарських інститутів, до яких належить у тому числі інноваційне інвестування. Адже нові технології та доцільні організаційні рішення здатні підвищити економічний стан держави. Однак держава повинна не лише забезпечити умови для формування та стимулювання розвитку інноваційно-інвестиційної діяльності, а й розробити ефективні механізми управління цими процесами.

Інноваційне інвестування – це одна з економіко-правових форм інвестування, що здійснюється з метою впровадження досягнень науково-технічного прогресу у виробництво і соціальну сферу з метою досягнення певного соціально-економічного ефекту, в тому числі випуску і розповсюдження принципово нових видів техніки і технології, досягнення прогресивних міжгалузевих структурних зрушень, здійснення якісних змін у стані продуктивних сил, поліпшення соціального й екологічного становища, випуску нових конкурентоспроможних товарів, послуг та ін.

Визначальною ознакою інноваційного інвестування є інновації, що створюються в результаті її здійснення та/або застосовуються в процесі її здійснення [1, с. 281].

В Україні згідно з Законом «Про інноваційну діяльність» основними формами державного регулювання інноваційної діяльності є: формування і реалізація державних, галузевих, регіональних та місцевих програм; створення нормативно-правової бази та економічних механізмів для підтримки і стимулювання інноваційної діяльності; фінансова підтримка виконання інноваційних проєктів; встановлення пільгового оподаткування суб'єктів інноваційної діяльності; підтримка функціонування і розвитку сучасної інноваційної інфраструктури. Таким чином, розвиток відносин в інноваційній та інвестиційних сферах сьогодні невідкладно потребує конвергенції відповідного нормативного матеріалу в єдиному механізмі забезпечення інноваційного інвестування.

Необхідним залишається удосконалення нормативно-правової бази, а саме вирішення таких питань, як: 1) правова інституціоналізація інноваційного інвестування; 2) створення господарсько-правової концепції; 3) надання нормотворчого розвитку конкретним правовим формам; 4) визначення спеціальних правових режимів; 5) встановлення кваліфікаційних вимог до інноваційного продукту, що інвестується.

Висновки. Інноваційне інвестування на сучасному етапі розвитку господарського права – це комплексний інститут інвестиційного та інноваційного права, що має отримати власне місце у системі права та законодавства, орга-

нічний правовий механізм реалізації, що, як уявляється, має складатися з наступних блоків:

- 1) визначення суб'єктного складу таких учасників;
- 2) договірно-правова та корпоративно-правова форми інноваційного інвестування;
- 3) визначення необхідних правових режимів інноваційного інвестування;
- 4) визначення організаційно-правових форм тих спеціальних суб'єктів, що створюють інфраструктуру інноваційного інвестування.

В умовах, коли відсутні кодифікація інвестиційного та інноваційного законодавства, які об'єктивно претендують на включення до свого складу такого комплексного інституту, логічною залишається теза про необхідність його самостійного розвитку та законодавчої інституціоналізації, прийняття Закону «Про інноваційне інвестування в Україні».

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Вінник О. М. Інвестиційне право : навч. посіб. / О. М. Вінник. – 2-ге вид., переробл. та допов. – Київ : Прав. єдність, 2009. – 616 с.
2. Кудрявцева В. В. Методологічні питання кодифікації інвестиційного законодавства України / В. В. Кудрявцева // Інноваційне інвестування в Україні: проблеми правового забезпечення / за наук. ред. Д. В. Задихайла. – Харків : Юрайт, 2013. – 536 с.
3. Інвестиційне право : підручник / Ю. М. Жорнокуй, О. М. Шумило, О. П. Суц та ін. ; за заг. ред. Ю. М. Жорнокуя. – Харків : Право, 2015. – 512 с.
4. Задихайло Д. В. Інноваційна політика в контексті функцій держави та розвитку законодавства / Д. В. Задихайло // Держ. буд-во та місц. самоврядування. – 2006. – Вип. 12. – С. 91–101.
5. Задихайло Д. В. Кодифікація інноваційного законодавства: окремі концептуально-правові підходи / Д. Задихайло // Вісн. Акад. прав. наук України. – 2010. – № 4. – С. 177–185.
6. Кудрявцева В. В. Кодифікація інвестиційного законодавства України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.04 «Господарське право; господарсько-процесуальне право» / В. В. Кудрявцева. – Харків, 2010. – 20 с.
7. Атаманова Ю. Є. Концептуальні підходи до систематизації інноваційного законодавства та розроблення проекту Інноваційного кодексу України / Ю. Є. Атаманова // Вісн. Акад. прав. наук України. – 2011. – № 2. – С. 123–131.
8. Задыхайло Д. В. Инвестиционное право Украины : сб. нормат.-прав. актов с коммент. / Д. В. Задыхайло. – Харьков : Эспада, 2002. – 752 с.
9. Задихайло Д. В. Проект Інноваційного кодексу України як новий етап розвитку нормотворення в інноваційній сфері : матеріали наук.-практ. конф., м. Харків, 14 черв. 2011 р. / редкол.: С. М. Прилипко, Ю. Є. Атаманова, Д. В. Задихайло. – Харків : ФІНН, 2011. – 381 с.

REFERENCES

1. Vinnyk O. M. (2009). Investytsiine pravo: navchalnyi posibnyk. 2-he vyd., pererob. ta dop. Kyiv. Pravova yednist.
2. Kudriavtseva V. V. (2013). Metodolohichni pytannia kodyfikatsii investytsiinoho zakonodavstva Ukrainy. Innovatsiine investuvannia v Ukraini: problemy pravovoho zabezpechennia. kolektyvna monohrafiia. Kharkiv. Yurait.
3. Yu. M. Zhornokui, O. M. Shumilo, O. P. Sushch (2015). Investytsiine pravo : pidruchnyk. Kharkiv. Pravo.
4. Zadykhaylo D. V. (2006). Innovatsiina polityka v konteksti funktsii derzhavy ta rozvytku zakonodavstva. Derzhavne budivnytstvo ta mistseve samovriaduvannia. Vyp. 12. Kharkiv. Pravo. 91-101 .
5. Zadykhaylo D. V. (2010). Kodyfikatsiia innovatsiinoho zakonodavstva: okremi kontseptualno-pravovi pidkhody. Visnyk Akademii pravovykh nauk Ukrainy. 4. 177-185.
6. Kudriavtseva V. V. (2010). Kodyfikatsiia investytsiinoho zakonodavstva Ukrainy: avtoref. dys. ...kand. yuryd. nauk: 12.00.04 «Hospodarske pravo; hospodarsko-protseualne pravo». Kharkiv.
7. Atamanova Yu. Ye. (2011) Kontseptualni pidkhody do systematyzatsii innovatsiinoho zakonodavstva ta rozroblennia proektu Innovatsiinoho kodeksu Ukrainy. Visnyk Akademii pravovykh nauk Ukrainy. 2. 123-131
8. Zadyihaylo D. V. (2002). Investitsionnoe pravo Ukrainyi: Sbornik normativno-pravovykh aktov s kommentariyami. Harkov. Espada.
9. Zadykhaylo D. V (2011). Proekt Innovatsiinoho kodeksu Ukrainy yak novyi etap rozvytku normotvorennia v innovatsiinii sferi: materialy nauk.-prakt. konf., m. Kharkiv, 14 chervnia 2011 r. Kharkiv. FINN.

Стаття надійшла до редакції 20.12.2016.

Е. Н. ВРУБЛЕВСКАЯ

аспирант кафедры хозяйственного права Национального юридического университета имени Ярослава Мудрого, Харьков

МЕСТО ИННОВАЦИОННОГО ИНВЕСТИРОВАНИЯ В ХОЗЯЙСТВЕННОМ ПРАВЕ УКРАИНЫ

Рассмотрены актуальные проблемы кодификации инвестиционного и инновационного законодательства, возможность самостоятельного развития и законодательной институционализации инновационного инвестирования. С целью решения проблем в данной сфере предлагается идея принятия Закона Украины «Об инновационном инвестировании в Украине».

Ключевые слова: инновационное право, инвестиционное право, инновационное инвестирование, инвестиционное законодательство, систематизация.

K. M. VRUBLEVSKA

PhD. Student of the Economic Law Department, Yaroslav Mudryi National Law University, Kharkiv

PLACE OF INNOVATIVE INVESTING IN ECONOMIC LAW OF UKRAINE

Problem setting. Changes in the economic development during the years of sovereign Ukraine point out that the investment sector is becoming one of the main factors of economic development entities and the state, realizing that their economic function is to stimulate the dynamics of investment management processes.

Recent research and publications analysis. D. V. Zadykhailo, O. M. Vinnyk, Yu. Ye. Atamanova, V. V. Kudriavtseva, O. V. Hladka, etc. have taken notice of the above-mentioned matters.

Paper objective. A paper objective is to identify the nature and specificity of innovative investments on the basis of legislative support analysis, to determine place of innovative investments in economic law of Ukraine.

Paper main body. Investing along with the organization of the production and implementation of goods and services should be seen as an important element of market and economic turnover. Together with it, for today a corresponding legislative base is not developed, in particular, the question of legislative systematization and codification of investment legislation, however by a legislator due attention was not spared until now. The problem of codification legislative works in area of investing must become the subject of independent scientific researches. An additional circumstance which actualizes the necessity of realization such advanced studies is imperfectness of investment legislation, namely is a presence of plenty gaps in regulation of legislative forms and their substantial lag from the real development of public relations in this area.

Providing of innovative character of national economy isn't only one of economic functions, but one of major economic functions of the state. Therefore not by chance the idea of codifying innovative legislation has become very active.

The rapid development of investment and innovation legislation was set by a question about the necessity of codification the subindustries of economic legislation. It follows to pay attention to that this legislations development does not take place autonomically one from other. An important aspect is convergence.

A necessity is remained by the improvement of legal and regulatory base namely decision of such questions, as: 1) the legal institutionalization of the innovative investment; 2) creations of economic-legal concept, 3) providing of the legislative development to the specific legal forms, 4) definition of special legal regimes.

Conclusions of the research. Thus, the innovative investing on the modern stage of development of economic right is a complex institute of investment and innovative law

that should receive an own place in the system of law and legislation, organic legal mechanism of realization.

Short Abstract for an article

Abstract. The author considers actual problems of codification investment and innovative legislation, the possibility of independent development and legislative institutionalization of innovative investment. With the aim of solving problems in this area, the author proposes the idea of adopting the Law of Ukraine «About the innovative investing in Ukraine».

Key words: innovative law, investment law, innovative investing, investment legislation, systematization.